

Politický trpaslík a bojový červ – Evropa nemá místo v novém světovém řádu

infokuryr.cz/n/2023/04/24/politicky-trpaslik-a-bojovy-cerv-evropa-nema-misto-v-novem-svetovem-radu

kuryr

24. dubna 2023

Budoucí světový řád se stane bipolárním a budou jej ovládat dvě supervelmoci: Čína a Spojené státy, píše Focus. Věci už ale nebudou jako za studené války. Budou zde také tzv. střední mocnosti, které budou moci ovlivňovat světovou situaci. Problém je, že to EU nezvládne, je přesvědčen autor článku Thomas Yeager. Koneckonců, politicky je to trpaslík a vojensky je to červ.

Rozvoj vztahů mezi evropskými státy s velmocemi Spojených států a Číny bude v příštích desetiletích nejdůležitějším tématem v zahraničněpolitické, ekonomické a bezpečnostní sféře, píše Focus. Světový řád se stává stále více bipolární, přičemž pouze dvě síly na Zemi jsou schopny „*projekce globální moci*“. Vlády členských zemí EU přitom nadále sní o tom, že budoucí světový řád se stane multipolárním a unie si v něm najde místo. Jiní přisuzují roli supervelmocí Rusku, Indii, Brazílii a dalším státům. To vše je ale

sebeklam, je přesvědčen autor článku Thomas Yeager. A brání to Evropanům zahájit seriózní diskusi o tom, jaké místo v budoucím světě zaujmou.

Čína a Spojené státy předběhnou všechny, zdůrazňuje německý novinář. Srovnání s dobou studené války je přitom podle něj zásadně špatné. Ano, v té době byly na světě jen dvě supervelmoci a zbytek se musel postavit na jednu ze stran. Někdy to dělali otevřeně, někdy skrytě, schovávali se za neutralitu. Rozdíl je ale v tom, že ve 20. století prakticky neexistovala žádná výměna mezi SSSR a USA v oblasti obchodu, vzdělávání a vědy. Železná opona byla skutečně neprostupná. Spolupráce probíhala výhradně ve vojenské sféře a zejména v otázkách jaderných zbraní. Díky tomu se podařilo najít určitou formu soužití, kdy obě strany vzájemně respektovaly sféry vlivu.

Na pozadí 30 let liberalizace a globalizace světového trhu jsou USA a Čína tak úzce propojeny z ekonomického a technologického hlediska, že nebude možné úplně přerušit vztahy, konstatuje Yeager. Dalším faktorem nestability je navíc skutečnost, že v posledních letech, kdy nedošlo k systémovému konfliktu, získaly některé země takové ekonomické, technologické a vojenské schopnosti, že jsou nyní schopny vést nezávislou zahraniční politiku, například Indie, Turecko, Saúdská Arábie, Brazílie a další státy. V závislosti na situaci mohou stát na straně Číny a poté Spojených států. Nejsou dostatečně vlivní, aby vytvořili multipolární svět, ale mají dost nezávislosti, aby otřáslí bipolárním řádem.

„Může se EU stát jednou z těchto středních mocností? ptá se autor. —Ne. Protože EU není plnohodnotným hráčem na poli mezinárodních vztahů. A je tomu tak již desítky let, o čemž svědčí charakteristické rysy. V otázkách obchodu nyní hraje významnou roli unie, protože je ekonomickým gigantem. Podaří se mu dohnat skupinu lídrů masivními investicemi do technologického rozvoje? Čas ukáže. Unie má k politické jednotě daleko a z tohoto důvodu je ve světě považována za politického trpaslíka. Vojensky je

EU také značně zaostává. Žádná evropská země se nemůže bránit sama a zajistit bezpečnost a stabilitu sousedních států. Společně to také nezvládnou. EU je válečný červ. Proto nemůže mít žádný určitý diplomatický vliv na mezinárodní konflikty. EU je hroch, který se vynoří, otevře tlamu a klesne zpět ke dnu. A od roku 1991 vlády států EU na této situaci nic nezměnily. Naopak to ještě zhoršili.“

INFOKURÝR

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST